

ת"פ 28793/10/16 - מדינת ישראל נגד מראווי גרנסיה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 28793-10-16 מדינת ישראל נ' גרנסיה

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

המאשימה מדינת ישראל

ע"י עו"ד מוטי ריזמן

נגד

מראווי גרנסיה

הנאשם

ע"י עו"ד סנדי ליפשיץ

גזר דין

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו בעבירה של תקיפה כדי לגנוב. בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם נכתב כך: "בעקבות ריבוי אירועי שוד וגניבת פלאפונים במתחם התחנה המרכזית הישנה בתל אביב, יזמה משטרת ישראל מבצע למיגור התופעה, במסגרתו, בין היתר, הוצב בצומת רחוב עקיבא איגר פינת בני ברק... 'פיתיון אנושי' בדמות השוטר זמנו גושה... בתאריך 14.3.15, בשעה 02:10... ישב השוטר על המדרכה והחזיק בידו מכשיר פלאפון מסוג אייפון 4. בנסיבות שלעיל התקרב הנאשם אל השוטר, משך מידו את הפלאפון, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול הפלאפון שלילת קבע".

2. בתקיפתו של אדם יש כמובן פגיעה בזכותו לחיים שלווים ובטוחים ונעדר מכתב האישום הכרחי מעשה ידי אדם. בגניבת רכוש יש כמובן משום פגיעה בזכות הקניין שהיא זכות חוקתית. בעבירה של תקיפה כדי לגנוב יש משתיהן. ואולם, במקרה זה מדובר בתקיפה כל כך קלה שהיא פגיעה בזכותו של "הקרוב" באופן אפסי אם בכלל. ספק אם הייתה מיוחסת לנאשם עבירה ממשפחת עבירות התקיפה בגין המעשה של משיכת הטלפון מידו של השוטר ולא עבירת גניבה בלבד אילו עובדות כתב האישום כפי שהן מתוארות בכתב האישום המתוקן היו מופיעות בנוסח זה בכתב האישום המקורי. גם עבירת הגניבה לא הביאה בפועל לשלילת רכושו של איש, ובהתחשב בכך שמדובר היה בתרגיל עוקץ משטרה, יש קושי לראות במקרה זה פגיעה ממשית כלשהי בזכות הקניין.

3. לדעת התובע, מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל. לביסוס טענתו הפנה התובע לגזר הדין בת"פ (רחובות) **מדינת ישראל נגד די קושנר** (2019) שם נקבע מתחם עונש הולם שכזה בגין עבירות של תקיפה כדי לגנוב, אלא ששם מדובר היה בשני מקרים של תקיפה כדי לגנוב ולא במקרה יחיד. כמו כן, המקרים שנדונו שם לא בוצעו נגד "פיתיון אנושי" כהגדרת כתב האישום בתיק שבפניי. יתר על כן, באחד המקרים שבגיןם הורשע שם הנאשם, קרבן העבירה אף נפלה כתוצאה מן התקיפה ונחבלה. מכאן שמדובר במקרה חמור בהרבה מזה שבפניי. עוד הפנה התובע לת"פ (אשקלון) 12818-10-17 **מדינת ישראל נ' נבו ישראל כהן** (2018), שבו נקבע מתחם עונש הולם שבין חודשיים מאסר ל-12 חודשים מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפה כדי לגנוב. ואולם, גם בתיק זה לא מדובר היה ב"פיתיון אנושי" שהציבה המשטרה, אלא באישה שעמדה ברחוב והותקפה על ידי שניים שנסעו על אופניים ואף מכרו מאוחר יותר את הטלפון שגנבו ממנה. מכאן שגם מקרה זה חמור יותר מזה שבפניי.

4. הסיגורית טענה כי בעבירה שבה הורשע הנאשם, שהיא עבירת עוון, ניתן כיום לערוך הסדר מותנה חלף הגשת כתב אישום. הסיגורית הדגישה גם את העובדה שהמעשה שבגינו הורשע הנאשם הוא על גבולה של עבירת הגניבה ושבפועל לא נגרם נזק כלשהו. הסיגורית טענה לכן כי מתחם העונש ההולם בתיק זה מתחיל מעונש של מאסר על תנאי. לתמיכה בטענתה זו הפנתה הסיגורית לשורת פסקי דין. לשם הקיצור אתייחס רק לשלושה מהם. בת"פ (באר שבע) 15545-03-13 **מדינת ישראל נ' שחר בקלה** (2014) נקבע מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי ל-11 חודשי מאסר בפועל למי שחטף מעוברת אורח את הטלפון שאחזה בידו ונמלט מן המקום. בת"פ (רמלה) 6617-03-14 **מדינת ישראל נ' ראמי אבו חלתם** (2015) נקבע מתחם עונש הולם שתחתיתו מאסר על תנאי בעבירה של תקיפה כדי לגנוב במקרה שבו הנאשם דחף מכר שלו ונמלט מן המקום עם מכשיר הטלפון שלו. ולבסוף, בת"פ (רמלה) 32119-05-15 **מדינת ישראל נ' שלום חיים בוס** (2016) נקבע מתחם עונש הולם שתחתיתו בצו שירות לתועלת הציבור בגין עבירה של תקיפה כדי לגנוב בנסיבות חמורות בהרבה מאשר בתיק שבפניי - מדובר היה בתקיפה של קטין על ידי שניים בצוותא שכללה מכות בגוף ובראש, הפלה ארצה ובעיטה ברגל.

5. על פסקי הדין שהציגו הצדדים יש להוסיף את פסק הדין בת"פ (תל אביב) 65482-06-18 **מדינת ישראל נ' סלה קראמה** (10.11.2019), שבו נדון הנאשם בגין מעשה זהה לזה שבו הורשע הנאשם שבפניי ובמסגרת אותו מבצע עוקץ משטרתי של הצבת "פיתיונות אנושיים", אלא ששם יוחסה לו עבירה של גניבה (ככל הנראה בשל כך לא איתרו הצדדים פסק דין זה ודומים לו העוסקים במעשים דומים לזה של הנאשם שבפניי). בית המשפט קבע שם כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל.

6. לנוכח נסיבות העבירה, שלא כללו תכנון כלשהו אלא כניסה בפרצה שפרצה המשטרה בקריאה לגנוב בשכונה שבה חיים אנשים עניים, לא כללו תקיפה ממשית אלא פורמאלית, ולא גרמו כל נזק קנייני, ובהתחשב ברמת הענישה הנוהגת כפי שתוארה לעיל, אני קובע שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לתקופה קצרה של מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות.

7. מתוך האמור בתסקיר שירות המבחן ומדברי הנאשם בפניי עולה שהנאשם כבן 36, יליד אריתראה, אב לילדה בת 16, שנשארה עם משפחתו באריתראה כשהוא נמלט ממנה על מנת שלא לשרת בצבא האריתראי. לישראל הגיע הנאשם לפני 10 שנים (כידוע, החל משנת 2006 מדינת ישראל מחילה מדיניות של אי החזרה לאריתראה בהתאם להוראות אמנת הפליטים). הוריו של הנאשם נפטרו והוא תומך באחיו היתומים ובבתו שנותרו מאחור. לחובת הנאשם אין עבר פלילי כלשהו.

8. שירות המבחן ראה בהבעת החרטה של הנאשם "חרטה פורמאלית" שנובעת מרצונו להמשיך לחיות בישראל ומהבנה שטחית של הפסול בהתנהגותו, והדגיש את שיתוף הפעולה הלקוי של הנאשם עם השירות ואת העובדה שהוא שולל צורך בטיפול. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות אשר יציב בפניו גבול וימחיש לו את חומרת מעשיו.

9. התובע ביקש שאאמץ את המלצת שירות המבחן ואגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות. לעומתו, הדגישה הסנגורית את העובדה שמדובר במעידה חד פעמית של הנאשם ואת העובדה שהנאשם הודה וחסך מזמנו של בית המשפט, וביקשה שאגזור עליו עונש של מאסר על תנאי בלבד.

10. לאחר שבחנתי את המלצות שירות המבחן אינני מוצא מקום לאמצן. אינני סבור שהנאשם לוקה בהבנת חומרת מעשיו או שחרטתו אינה עמוקה מספיק או שהוכח שהוא זקוק לטיפול. מדובר במי שנכשל במכשול שהוצב לפניו, אך בפועל לא גרם נזק ממשי. חרטתו של הנאשם מותאמת לדרגת החומרה של מעשיו. אינני סבור שניתן לראות באדם שחי בישראל 10 שנים, ופעם אחת, לפני 5 שנים, מעד ועבר עבירה קלה יחסית, כמי שנשקפת ממנו סכנה מוכחת או שקיימת הוכחה כלשהי שהוא אמנם נזקק לטיפול.

11. בהתחשב בזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה (5 שנים), בהיעדר עבר פלילי כלשהו, בחרטתו של הנאשם, בנטילת האחריות שבאה לידי ביטוי בכך שהודה בביצוע העבירה, ובנסיבותיו האישיות של הנאשם, אני סבור כי יש מקום להטיל על הנאשם עונש הנמצא בתחתית מתחם העונש ההולם.

12. לפיכך, אני גוזר על הנאשם עונש של חודשיים מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור עבירת רכוש או אלימות.

13. פיקדון שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט במסגרת צו הבאה יוחזר לו.

14. המזכירות תשלח גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, 8 במרץ 2020, בנוכחות הצדדים.